

Kuće za anđele

Mladen Kopjar

Kuće za anđele

Mladen Kopjar

Mama i tata dobili su kredit i kupili nam kuću u predgrađu, bijelih zidova i crvena krova, kao da je iz slikovnice. Dotad smo živjeli u malome stanu u gradu, a sada usred velikoga cvjetnog vrta, okruženi visokim jelama.

- Prekrasno je! - duboko je mama udahnula, gledajući vrt s terase na katu.
- Cvijeće bi još ljepše izgledalo da ne moramo vraćati kredit dvadeset pet godina - naslonio se na ogradu terase tata.
- Nemoj sad o tome, nego udahni ovaj čist zrak! - rekla mu je mama.

Sviđao mi se naš novi dom. Školska godina će uskoro biti gotova i cijelo ću se ljeto moći igrati u vrtu. K tome, već sam vidio da u ulici živi i mnogo mojih vršnjaka. Upoznat ću nove prijatelje prije no što krenem u školu. Mama je blaženo gledala u grudaste bijele oblake koji su se sporo pomicali ispod nebeskog plavetnila.

- Divni su – rekla je. - Podsjećaju me na šlag za kolače.

- Meni izgledaju kao pjena za brijanje – rekao je tata pomalo mrzovoljno, valjda zbog kredita.

- A meni su ti oblaci kao... kao kuće za anđele – rekao sam ja.

Tata se napokon udobrovoljio. Zagrlio me i rekao da uopće nije loše biti anđelima u susjedstvu, a mama me upitala:

- Jesi raspoložen za voćni kolač? Sa šlagom?

Uvijek sam bio raspoložen za voćni kolač sa šlagom! Bio je jako ukusan i nisam ga mogao prestati jesti, pa sam poslije jedva mogao ustati sa stolca.

Sigurno bi i anđeli polizali prste.